

[Henry Christensen.]

nedsættelse af tjenestetiden endda skulle være kostbarere endnu, må hensynet til at begrænse byrderne ved den tvungne værnepligt så meget, som det er forsvarligt, være afgørende.

Den nye forsvarsordning må skabes under det hensyn, at der må være reel mening og vilje bag hele vor sikkerhedspolitik. Derfor tillægger vi det i venstre stor vægt, at også den fremtidige forsvarsordning kan samle bred tilslutning her i folketinget. Her tror vi der påhviler danske partier et særligt ansvar, ganske uanset om de er i regering eller opposition. Venstre mener at have været sig dette ansvar bevidst også i tidligere tider og i samarbejde med andre partier.

Danmarks indre forhold er nu som før på mange måder afhængige af vilkårene udefra. De ubehagelige virkninger af markedsdelingen, som statsministeren i forgårs skildrede, ikke mindst i forhold til dansk landbrug, er så sande, som det blev sagt. Både for Europa som helhed og specielt for Danmark går der i disse år store muligheder tabt ved den tilsyneladende fortsat fastlåste markedsdeling, der behersker Europa. Vi må efter venstres opfattelse fremdeles være åbne over for muligheder, der måtte vise sig, for at vi kan løse op på situationen. Derfor finder vi også, at belysning af virkninger af forskellige tænkelige muligheder fortsat er en opgave for regeringen, uanset om forskellige muligheder for tiden mere eller mindre må betragtes som hypotetiske. Vi er skuffede over, at EFTA — det markedsområde, som Danmark deltager i — i strid med de oprindelige forudsætninger har vist sig så uvilligt til at drage nye områder, herunder vedrørende landbrugsvarerne, alvorligt ind i samarbejdet. Vi håber, de nordiske forhandlinger kan føre til et godt resultat; endnu ved jo ingen, hvad der kan komme ud heraf. Men en afgørende forudsætning for Danmark må det fremdeles være, at et øget samarbejde bliver så omfattende og integreret, at der også for Danmark helt åbenbart bliver større fordele end ulemper derved.

Det er under disse for tiden så utilfredsstillende markedsvilkår, vi har skullet forsøge at stabilisere den hjemlige økonomi, og arbejdet hermed har skullet gå videre.

Der er nu gået 8 måneder siden regerings-skiftet. Ikke desto mindre er det på adskil-

lige områder ganske betydelige resultater, der i denne periode har kunnet noteres. Man kan til tider undre sig over, at oppositionen har så travlt med at kritisere, at den synes helt at overse eller i hvert fald at undervurdere tydelige tegn på en stabilisering af dansk økonomi.

Jeg lagde også mærke til, at hr. J. O. Krag i dag talte om, at nu har finansministeren gældsæt os for en halv milliard kr. Det er jo ikke en argumentation, der rigtig giver et billede af, hvordan udviklingen har været i forbindelse med Danmarks gældsforhold til udlandet. Ingen kan vel bestride, at her er det afgørende den danske betalingsbalance. Den udviste sidste år et underskud på 2.150 mill. kr. — altså på et eneste år — og alt tyder nu klart på, at dette underskud i år væsentligt kan reduceres. Det faktiske forhold angående Danmarks betalingsforhold til udlandet viser altså et helt andet billede end det, hr. J. O. Krag i dag tegnede for tinget. Er nogen i øvrigt i tvivl om det ufor-svarlige for et land i at køre med så stort betalingsbalanceunderskud, så kan man blot læse den engelske socialdemokratiske finansministers udtalelser forleden. Stærkere advarsler er vel sjældent set.

Vi har da i den stabiliseringspolitik, der er ført, opnået store lettelser, normalisering af kreditpolitikken og et rentefald på 1½ pct. Det har været medvirkende til, stærkt medvirkende til, den vending i produktion og eksport, som efterhånden er nået, og som har ført til en meget stor stigning i industrieksporten. Vi har samtidig som resultat af den stedfundne forskydning mellem eksport og hjemmeforbrug, af det ændrede forhold mellem finans- og pengepolitik og de midlertidige lovbestemmelser om priser og avancer opnået en større prisstabilitet end i mange år. For lønmodtagerne betyder det, at de nu igennem de seneste måneder har opnået en række betydelige lønforbedringer uden tilsvarende prisstigninger. Dermed er der sket en virkelig reallønsforbedring til gavn for danske lønmodtagere.

Man påstår, at den økonomiske politik har skabt arbejdsløsheden. Denne agitation er uden hold. Den betydelige arbejdsløshed var jo en kendsgerning allerede under den forrige regering. Det er klart vor bestemte og alvorlige hensigt at sikre trykthed i beskæftigelsen og vel at mærke gennem en økonomisk